

בש"פ 4215/15 - אלכסיי פירולב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4215/15

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

העורר: אלכסיי פירולב

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד במ"ת
41092-05-15 שניתנה ביום 7.6.2015 על ידי כב'
השופט מ' ברק נבו

תאריך הישיבה: ו' בתמוז התשע"ה (23.6.2015)

בשם העורר: עו"ד אריאל וינדר
בשם המשיבה: עו"ד אושרה פטל-רוזנברג

החלטה

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט מ' ברק נבו) מיום 7.6.2015 במ"ת 41092-05-15, בגדרה הוחלט על מעצר

העורר עד תום ההליכים נגדו.

רקע

1. ביום 23.3.2015 הוגש נגד העורר, יליד 1995, כתב אישום המייחס לו עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק) בנסיבות סעיפים 335(א)(1) ו-335(א)(2) לחוק, ובעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק.

על-פי המתואר בכתב האישום, ביום 7.5.2015 בשעה 02:30 לפנות בוקר, עת ישבו המתלון וחברו ר.ב ברכב ברחוב תורה ועבודה בראשון לציון, ניגשו אליהם העורר וחברו אוראל מגור (להלן: אוראל). משהבחין המתלון בעורר, התקדם מעט עם הרכב, עצר ויצא ממנו. העורר ניגש אל המתלון כשהוא אוחז חפץ חד בידו, הניף את החפץ וחתך באמצעותו חתך באורך של 10 ס"מ לכל רוחב צדו השמאלי של צוואר המתלון. בעוד המתלון מנסה להתגונן ולהדוף את העורר, תקף אותו גם אוראל, אשר חתך את ידו הימנית של המתלון באמצעות חפץ חד אחר. משהבחינו המתלון וחברו ר.ב כי צעירים נוספים קרבים לעברם, מיהרו להיכנס ולנעול את דלתות הרכב. השניים הצליחו להימלט מהמקום אל ביתו של המתלון הנמצא בסמוך, שם התמוטט המתלון ופונה לבית החולים. לעת הזו אוראל טרם אותר.

במעשיו אלה הפר העורר הוראה חוקית שניתנה על-ידי בית המשפט השלום בראשון לציון ביום 30.3.2015 במסגרת מ"ת 6685-05-14, בקשר עם כתב אישום אחר שהוגש נגד העורר, שגם הוא עוסק בתקיפת המתלון (בהזמנות קודמות). באותה החלטה הורה בית משפט השלום על שחרור העורר למעצר בית מלא בפיקוח, ואסר עליו ליצור קשר עם המתלון במקרה דנא.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים. בדיון שנערך ביום 7.6.2015 הסכים בא-כוחו של העורר לקיומן של ראיות לכאורה אך טען לעוצמת הראיות. לטענת בא-כוח העורר, מאחר שלא ניתן לתת אמון בגרסתו של ר.ב, הרצופה לגישתו שקרים ואי דיוקים, ומכיוון שגם עוצמת שאר הראיות נמוכה, יש לבחון את האפשרות לשחרר את העורר לחלופת מעצר.

3. בהחלטתו מאותו היום דחה בית המשפט את טענות העורר וקבע כי אמנם נקודות רבות בחומר הראיות מעוררות סימני שאלה, אך אין בסימני שאלה אלה בכדי לפגוע בעוצמת הראיות. נקבע, כי גם אם יש סתירות ופרכות בעדותו של ר.ב, הרי שלא ניתן לומר שקיימת חולשה בראיות, שכשלעצמה מובילה להעדפת חלופת מעצר. לעניין עילת המעצר נקבע, כי קיימת בעניינו של העורר מסוכנות סטטוטורית הנובעת מהשימוש בנשק קר ומהפרת תנאי מעצר הבית, וכן עילה של חשש לשיבוש הליכי חקירה (העורר פעל במספר דרכים על מנת לטשטש את העובדה שהתקריט האלימה התרחשה שלא במקום מעצר הבית בו שהה). נוכח האמור, ונוכח הפרת התנאים שהוטלו על העורר במסגרת ההליכים קודמים, קבע בית המשפט כי אין מקום לשלוח את העורר לקבלת תסקיר מעצר והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

הערר והדיון בערר

4. לטענת העורר, שגה בית משפט קמא בקבעו כי אין מקום לשליחת העורר לקבלת תסקיר מעצר. העורר חזר בערר על טענתו, לפיה הראיות בעניינו הן בעוצמה נמוכה המצדיקה את שחרורו לחלופת מעצר, ולמצער להורות על עריכת תסקיר בעניינו. עוד עולה מהערר, כי לגישת העורר, עדויותיהם של המתלון ושל ר.ב. מעלות חשש ממשי שהשניים, שהיו תחת השפעת אלכוהול בעת האירוע, שיקרו בעדותם ותיאמו גרסאות טרם מתן ההודעות. לשיטתו, עדויותיהם של המתלון ושל ר.ב. מצביעה על כך שאינם יודעים, או אינם מעוניינים לגלות, את זהותו האמיתית של הדוקר. עוד מציין העורר קיומם של פגמים שנפלו בהודעתו של ר.ב. ובהם השמטת הנסיעה הקצרה שביצע המתלון ברכבו, לעבר העורר, לפני שיצא ממנו; תיאור החולצה שלבש העורר כלבנה למרות שלמעשה לבש חולצת פסים כהה; ותיאור אירוע האלימות כנקודתי למרות שבפועל היה אירוע רב משתתפים. בנוסף טוען העורר, כי עריכת תסקיר מעצר נדרשת גם נוכח גילו הצעיר, והליך השיקום אותו החל במסגרת שירות המבחן.

5. בדיון בערר חזר בא-כוח העורר, עו"ד וינדר, על עיקרי הטענות שבהודעת הערר. הסנגור עמד על שורה של סתירות שנמצאו בגרסאות שמסרו המתלון וחברו ר.ב. והדגיש, כי מעל ההודעות שמסרו מרחף החשש של זיהום הגרסה שמסר המתלון (כיוון ששהה לפני חקירתו במחיצת ר.ב.), בעיקר באשר לאמירה לפיה העורר החזיק בידו שבר זכוכית, נתון שלכאורה נמסר למתלון על-ידי ר.ב. עוד נטען, כי נוכח היות המתלון וחברו שתויים, הם לא היו יכולים להיות מודעים לכל פרטי האירוע. העורר, שלו הכרות קודמת עם המתלון (אך לא עם ר.ב.), ואשר הועמד לדין על פגיעה קודמת במתלון, מודה כי נכח במקום האירוע, אך, תוך הפניה לתמיהות ולסתירות שבחומר הראיות, טוען כי היה מדובר באירוע רב משתתפים וכי לא הוא שדקר את המתלון בצווארו, אלא אך סטר בפניו.

נטען בשם העורר כי מדובר בבחור צעיר שחוזה קשיים נוכח הפרעות שונות מהן הוא סובל וכי קיימת חשיבות שימשיך במגמה שיקומית-טיפולית בה החל עובר למעצרו הנוכחי. על-כן ביקש העורר כי בית המשפט יורה על קבלת תסקיר מעצר.

6. המשיבה טוענת לדחיית הערר. לטענת באת-כוח המשיבה, עו"ד פטל-רוזנברג, חומר הראיות מבסס היטב, ולו לכאורה, את המיוחס לעורר. נאמר כי לטענת העורר, לפיה אדם אחר פצע את המתלון, אין כל אינדיקציה בחומר הראיות. מאידך גיסא, אין ליתן משקל של ממש לסתירות עליהן הצביע הסנגור, שהן סתירות בעניינים שוליים או שניתן להן הסבר מפי עדי התביעה. המדינה מציינת כי על אף גילו הצעיר, העורר מעורב במעשים פליליים לא מעטים, לרבות תקיפה קודמת של המתלון במהלכה גרם לו שבר באפו. עוד נטען, לעניין מסוכנות העורר, כי החתך בצווארו של העורר הוא חתך ארוך (כעשרה ס"מ) ובחלקו הוא גם עמוק (כחמישה ס"מ) וגרם לפגיעה עצבית. בנוסף, אין ליתן בעורר אמון כיוון שמעל באמון שניתן בו בעבר כשהפר תנאי שחרור. מעבר לכך נטען לחשש לשיבוש כיוון שהעורר ניסה להשפיע על חברותיו למסור עדות שקר בעניין הפרת תנאי מעצר הבית. אף העורר עצמו ביקש להטעות בעניין זה, בהודיעו הודעת כזב למוקד המשטרה לפיה האירוע האלים התרחש בסמוך לביתו.

דיון והכרעה

7. עיון בחומר הראיות מבסס את המסקנה לפיה אין מקום להתערב בקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה. האפשרות שהמתלון נדקר בידי אחר, גם אם אין לשללה לחלוטין, אינה עולה מחומר הראיות. גם לא התרשמתי כי נושא השפעת האלכוהול או עניין זיהום העדות של המתלון מכרסמים באופן ממשי בגרסאות עדי התביעה, שהן מפורטות ומקימות מסד עובדתי לכאורי מוצק. גם אם אהיה נכון להניח, לצורך הדיון, כי קיימים קשיים אחדים וסימני

שאלה במארג הראייתי, הגרעין הראייתי הלכאורי הנדרש להרשעה קיים, בראש ובראשונה על יסוד הודעותיהם של המתלונן ושל ר.ב. חברו. זאת ועוד, אף אם היה מקום לקבוע כי קיים כרסום בעוצמת הראיות - כמשקל נגד לכרסום זה עומדות לחובת העורר עילות מעצר בעלות עוצמה. לדאבון הלב, על אף גילו הצעיר, העורר מעורב במספר הליכים פלייליים, שראשיתם בקביעה (ללא הרשעה) שעבר עבירה של דרישה באיומים של רכוש, והמשכם בהרשעה בעבירות של גניבה מרכב, הונאה בכרטיס חיוב וניסיון להונאה כאמור וכן חבלה חמורה (גזר הדין טרם ניתן; ת"פ 6678-05-14 בצירוף ת"פ 43460-04-14 בבית משפט השלום בראשון לציון). העורר גם הועמד לדין בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית. גם בענייננו הפר העורר הוראה חוקית ואגב כך ביצע, לכאורה, עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. נמצא כי לא ניתן לתת בעורר אמון בסיסי, הנדרש לשקילת האפשרות לשחרור בתנאים. כל זאת בצד ניסיונות העורר לשבש את החקירה בעניינו, המקימים עילת מעצר העומדת בפני עצמה. מעשה האלימות המיוחס לעותר חמור ביותר והביא לפגיעה ממשית במתלונן, באזור רגיש בגופו. כל אלה מצביעים על מסוכנות לא מבוטלת המחייבת מעצר או חלופה הדוקה, שבמקרה דנא לא תסכון נוכח הפרות התנאים בעבר.

מכלול הנתונים מוליכים למסקנה יחידה - אין מקום להיענות לערר. העורר בתחילת דרכו כאדם בוגר. ההחלטה על מעצרו עד לתום ההליכים של אדם כה צעיר שאין ספק שהוא ראוי לשיקום, היא לעולם קשה, אך בנסיבות לא ראיתי מנוס מתוצאה זו, נכון לעת הזו. יש לקוות שכלל ההליכים בעניינו של העורר יסתימו בהקדם, ולאחר שיסיימו, על כל שלביהם, ישולב בתהליך טיפולי-שיקומי מתאים, לטובתו ולטובת הכלל.

הערר נדחה.

ניתנה היום, ז' בתמוז התשע"ה (24.6.2015).

ש ו פ ט